

Dékity Márk versei

Várakozás (Čekanje)

Az eső (Kiša)

A nap már réges-rég lebukkant.
Az ibolyaszínű nyugat parázslik.
Az udvarban pislog az alkonyat,
S hideg szárnyakon portyázik.

Azonnal be fog köszönni az éj.
S fekete palástját szétteríti.
A szomszéd a lánccal zörgicsél,
Talán jószágát tereli, keríti?

A mormoló, villámló messzeségnek
Egyre jobban hallani visszhangját,
Amíg a nyári eső kíséretének,
A természetnek, hallgatom dalát.

Vadvirágok (Divlji cvjetovi)

Míg haja gyengéd babusgatás közben
hajladozott,
karjaim megremegtek.
Részegített a szenvedély súlya
s elaléltan hajózom a boldogság vizein.
A csend, s a lány melegsége,
ragályként hasít belém.
Védni magam nem tudtam.
Az erdő vadvirágára hasonlított,
jól emlékszem rá:
ott, a kertünk mögött.
Ringatózva, mint piros pipacs,
éppen úgy, mint a mezők zöldjében
a búzatábla végén.
Minden mozdulata csábított.

A nap, valamennyi közül,
melyeket mindeddig megéltem,
a legrövidebb volt,
s a legtöbbet nyújtotta.
Szívembe lopták magukat véle a pipacsok,
ezek a bájos vöröslő pipacsok,
a szerény vadvirágok.
Észbontóan szürcsöltem rezgésüket,
s mintha hallani véltem
halk sűgásukat.
Vajon hol van a régi halk
suttogás?
Merre a kis piros virág,
és hova tűntek szirmai?

(a szerző fordításai)

Üresen, ám az izgalmak telítettségével,
mely erőt vett bensőmben,
az iszolygás soha át nem élt remegésével
átvergődtem az események sűrűjén.
Az áhított találkozás iszonyatos visszhangja
mind élénkebben szemerkél a gyanakvó ütőérben,
megfékezett hűvös messzeségek rontanak rám
teljes erővel – hogy szétválasszanak minket.
A szavak dübörgő mozdonyok szikráiként hatnak,
belém ivódnak, mialatt fürkészem a látványt,
és búsan dúdolgom a magány dallamát.
Ott állt az ablakpárkánynál, integetve
mint egy képketembe szorult festmény.
Hosszasan várakoztam még és kémleltem
a szürkületbe vesző mozdony zihálását.
Várj rám – olvastam ki minden moccanásából,
a tovatűnőből, az elhalványulóból.
Azóta néha a vonatok ablakából titokban
felém kúszik a remény, s a vágány a jajsót rímeli.
De eltűnt a kerekék zakatolása,
meg a mozdony reszkető hosszú füttyfüzére is,
melyek mind új acélösvényen gördülnek a jövő felé...

(Bede Béla fordítása)

Nagydorogi ősz (Jesen na Nagydorogu)

(Anica húgomnak
és Németh József-Dodi sógoromnak)

Megállok az idómarta
Grófi kastély tövében.
Lakta egykor dicső fajta,
De oda a rang régen.

Az allé sustorgó fái
Alatt cseppnyi szél támad.
Bennem meg az ősz hullámzik,
Elringat, meghintáztat.

Hullik, potyog egyre-másra
A vadgesztenye göbje,
Tele már a gyalogjárda.
Fonnyadt levél pörög le.

Odafönn felhők csordája,
Lenn forgószél valcere,
És árad fortéra váltva
Az összhangzó vad zene.

A foghíjas park vidéke
Bronzgúnyába öltözött.
Nem csalás, a nyárnak vége,
Ide az ősz költözött.

(Szabó Sándor fordítása)